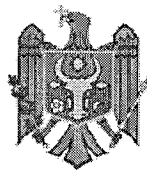

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
A REPUBLICII MOLDOVA**

**THE SUPREME COURT OF JUSTICE
OF THE REPUBLIC OF MOLDOVA**

mun. Chișinău, str. P. Rareș, nr.18,
Republica Moldova, MD-2005,
tel./fax:(+ 373 22) 218768
e-mail: info@csj.md

Chișinău, P. Rareș, 18 street,
Republic of Moldova, MD-2005,
tel./fax:(+373 22) 218768
e-mail: info@csj.md

Nr. 3ra-615/20 din 16.07.2020

**Dnei Manole Domnica
Președintele Curții Constituționale a RM**

Prin prezenta, în baza încheierii din 15 iulie 2020, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție Vă expediază sesizarea depusă de Durnea Cristina și Asociația Obștească "Juriștii pentru Drepturile Omului", reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili, în vederea examinării constituționalității art.2 alin. (2) din Codul Administrativ

Anexă: copia încheierii din 15 iulie 2020 pe 6 pagini, sesizarea privind excepția de neconstituționalitate pe 10 pagini, copii ale deciziilor indicate în sesizare în 32 file.

Cu respect,

**Președintele interimar al Colegiului civil,
comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție**

Tamara Chișca-Doneva

Ex: T.Bradu

14:00

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA			
Intrare Nr.	1179		
"16"	"07"	2020	

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

S E S I Z A R E **privind excepția de neconstituționalitate**

prezentată în conformitate cu articolul 135 al. (1) literele a) și g)
din Constituția Republicii Moldova

I – Autorul sesizării

Vasili CIUPERCA, avocat

II – Obiectul sesizării

La 19.07.2018 Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Codul administrativ nr. 116, care a fost publicat în Monitorul Oficial nr. 309-320, art. 446, din 17.08.2018 și care a intrat în vigoare la 01.04.2019.

Art. 2 alin (2) din Codul administrativ nr. 166 din 19.07.2018, stipulează următoarele:

„(2) Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.”

Considerăm că norma legală enunțată, nu corespunde exigențelor de calitate a legii și anume, nu întrunește criteriile de accesibilitate, previzibilitate și claritate, care ar permite reclamantilor să decidă asupra conduitei necesare să o adopte în procesul de apărare a dreptului fundamental de acces la informație și să prevadă, în mod rezonabil, consecințele acestei conduite. Mai mult decât atât, conținutul art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 166 din 19.07.2018, nu corespunde principiului unității materiei legislative și corelației între textele regulatorii.

În consecință, solicităm verificarea constituționalității sintagmei:

„Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.”,

conținute în art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, prin prisma art. 23 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova și art. 10 par. (1) și (2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

III – Circumstanțele litigiului examinat de către instanța de judecată

Pe rolul Curții Supreme de Justiție se află spre examinare, în ordine de recurs, cauza de contencios administrativ inițiată la acțiunea Cristinei Durnea și Asociației Obștești „Juriștii pentru Drepturile Omului” către Serviciul Vamal al Republicii Moldova, privind apărarea dreptului de acces la informație.

La 03 mai 2019 Cristina Durnea și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, conducându-se de prevederile conținute în Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11.05.2000, prin cererea nr. 90/2019, au solicitat Serviciului Vamal al Republicii Moldova, să ofere următoarele informații de interes public:

1. Lista nominală a colaboratorilor vamali (funcționari publici) care au fost sancționați

- disciplinar, în perioada 01.01.2017 – 30.04.2019, pentru încălcarea disciplinei muncii în cadrul Serviciului Vamal;
2. Lista nominală a colaboratorilor vamali (funcționari publici), care au atins limita de vârstă pentru pensionare, dar continuă să activeze în cadrul Serviciului Vamal, cu indicarea funcției deține și data când a atins limita de vârstă pentru pensionare;
 3. Lista agenților economici (persoane juridice) care în perioada 01.01.2017 – 30.04.2019, au plasat sub orice destinație vamală, mărfuri prohibite;
 4. Informații cu privire la contractarea în perioada 01.01.2017 – 30.04.2019 de către Serviciul Vamal, a experților/specialiștilor privați (naționali sau străini), cu indicarea serviciilor prestate, sau care urmează a fi prestate de aceștia, precum și a valorii contractelor respective;
 5. Prezența structura aparatului central al Serviciului Vamal.

Serviciul Vamal al Republicii Moldova nu a furnizat în termenul prevăzut de lege, informația solicitată de reclamant prin cererea nr. 90/2019 din 03.05.2019. Respectiv, a fost înaintată acțiune în judecată, privind apărarea dreptului de acces la informație.

Prin hotărârea judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 18 noiembrie 2019, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Cristina Durnea și AO "Juriștii pentru Drepturile Omului" împotriva Serviciului Vamal din Republica Moldova privind apărarea dreptului de acces la informație. S-a obligat Serviciul Vamal din Republica Moldova să furnizeze Cristinei Durnea și A.O. „Juriștii pentru Drepturile Omului” informația solicitată conform cererii nr. 90/2019 din 03.05.2019. S-a luat act de răspunsul Serviciului Vamal al Republicii Moldova nr. 8600 din data de 27.05.2019 și s-a dispus neexecutarea respectivei hotărâri în partea furnizării răspunsului la solicitarea nr. 3 și 4 din cererea de acces la informație nr. 90/2019 din data de 03.05.2019. S-a încasat din contul Serviciului Vamal al Republicii Moldova în beneficiul A.O. „Juriștii pentru Drepturile Omului” cheltuielile de judecată în sumă de 3 616 (trei mii șase sute șaisprezece) lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Serviciul Vamal al Republicii Moldova a contestat în ordine de apel hotărârea judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 18 noiembrie 2019.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2020, a fost respins apelul înaintat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova și menținută fără modificări hotărârea judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 18 noiembrie 2019.

Serviciul Vamal al Republicii Moldova a contestat în ordine de recurs decizia Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2020.

Curtea Supremă de Justiție a declarat recursul înaintat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova ca fiind admisibil, urmând a fi examinat fondul recursului (recurs secțiunea II).

Notăm că în virtutea normelor legale speciale prevăzute de Legea privind accesul la informație – act normativ care reglementează un domeniu specific de activitate - reclamantii au înaintat acțiunea privind apărarea dreptului de acces la informație în procedură de contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 21 alin. (1) din Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11.05.2000, este prevăzut că „*Persoana care se consideră lezată într-un drept sau interes legitim de către furnizorul de informații poate ataca acțiunile acestuia atât pe cale extrajudiciară, cât și direct în instanța de contencios administrativ competentă.*”.

Art. 208 alin. (1) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, stabilește că „În cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.”. Iar potrivit alin. (3) din același articol rezultă că “Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.”.

Astfel, normele generale enunțate, conținute în Codul administrativ nr. 116 din 19.07.2018, stabilesc că până la înaintarea unei acțiuni în obligare, în cazurile prevăzute de lege, se va respecta procedura prealabilă, iar norma specială prevăzută la art. 21 alin. (1) din Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11.05.2000, stabilește că persoana poate ataca acțiunile furnizorului de informație direct în instanța de judecată competentă, fără a fi necesară respectarea procedurii prealabile.

Art. 2 alin (2) din Codul administrativ nr. 166 din 19.07.2018, prevede că „Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.”.

Din considerentele sus-evocate, subliniem că norma prevăzută la art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, are incidență directă asupra litigiului examinat. Or, această prevedere are un rol determinant la adoptarea de către Curtea Supremă de Justiție a soluției privind admisibilitatea/inadmisibilitatea acțiunii în contencios administrativ din speță.

Suplimentar menționăm că, la Curtea Supremă de Justiție, de către același complet de judecători, a fost examinată o cauză similară, privind apărarea dreptului de acces la informație. Astfel, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 17 iunie 2020, dosar nr. 3ra-554/20, în cauza Ana Tataru și A.O. Juriștii pentru Drepturile Omului vs. Agenția Servicii Publice, instanța superioară a menținut decizia Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2019, prin care a fost casată hotărârea instanței de fond și pronunțată o nouă decizie prin care s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ înaintată.

Atenționez că, la adoptarea soluțiilor enunțate, instanțele judecătorești au reținut, inclusiv prin prisma prevederilor art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, că normele legislative speciale conținute în Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11.05.2000, nu sunt aplicabile raportului juridic litigios din acea speță (*Se anexează actele judecătorești enunțate, precum și altele, cu abordări similare*).

IV – Expunerea pretensei sau a pretinselor încălcări ale Constituției, precum și argumentarea în sprijinul acestor afirmații

Art. 23 din Constituția Republicii Moldova, denumit „Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle”, stipulează la alin. (2) că „Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.”.

Art. 34 din Constituția Republicii Moldova, denumit „Dreptul la informație”, prevede la alin. (1) și (2), următoarele: “Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit. Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sânt obligate să asigure

informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.”.

Art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, intitulat „Libertatea de exprimare”, stabilește în paragrafele 1 și 2, după cum urmează:

”1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea ... de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

2. Executarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”.

Conform Hotărârii Curții Constituționale nr. 12 din 04.06.2013 pentru controlul constituționalității unor prevederi referitoare la interzicerea simbolurilor comuniste și a promovării ideologiilor totalitare, par. 99:

„Curtea reține că articolul 23 alin. (2) din Constituție pune în sarcina statului obligația de a face accesibile toate legile și actele normative. Deși art. 23 din Constituție cuprinde expres doar criteriul de accesibilitate și claritate al legii, Curtea Europeană, prin jurisprudența sa, impune ca normele adoptate de autoritățile publice să fie inclusiv suficient de precise, previzibile și să corespundă principiului reglementării specifice. Curtea a constatat că rigorile impuse de art. 23 alin. (2) din Constituție, precum obligația statului de a asigura fiecărui om dreptul de a-și cunoaște drepturile și de a face accesibile actele normative, includ principiile Convenției Europene și ale jurisprudenței Curții Europene de a asigura precizia, previzibilitatea legii și reglementarea specificativă.”

Conform Hotărârii Curții Constituționale nr. 26 din 27.09.2016 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Legea nr. 142-XVI din 26 iunie 2008 cu privire la ipotecă, par. 45-54:

”45. Curtea subliniază că, pentru a oferi destinatarilor legii securitate juridică, orice lege trebuie să îndeplinească anumite condiții de calitate. Exigența calității legii este conturată prin prisma principiului securității juridice în componența condițiilor de previzibilitate și claritate a legii.

46. În acest sens, Curtea menționează că dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle sale, consacrat în articolul 23 alin. (2) din Constituție, implică adoptarea de către legiuitor a unor legi accesibile, previzibile și clare.

47. În acest sens, în Hotărârea nr. 26 din 23 noiembrie 2010, Curtea a reținut că:

„Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate - accesibilitate, previzibilitate și claritate - norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile. Într-o astfel de interpretare, norma ce nu corespunde criteriilor clarității este contrară art. 23 din Constituție [...].”

48. Curtea Europeană în jurisprudența sa a subliniat importanța asigurării accesibilității și previzibilității legii, instituind o serie de repere, pe care legiuitorul trebuie să le aibă în vedere pentru respectarea acestor exigențe.

49. Astfel, Curtea Europeană a menționat că „nu poate fi considerată „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite individului să-și corecteze conduita. [...] În special, o normă este previzibilă atunci când oferă o anume garanție contra atingerilor arbitrare ale puterii publice” (Amann vs. Elveția, 16 februarie 2000, § 56).

50. De asemenea, Curtea Europeană a statuat că nivelul de precizie al legislației interne „depinde într-o măsură considerabilă de conținutul actului normativ avut în vedere, **domeniul pe care este menit să-l acopere, numărul și statutul celor cărora le este adresat**” (Chorherr v. Austria, 25 august 1993, § 25). **Testul preciziei legii impune ca legea, în situațiile în care oferă o anumită marjă de discreție, să indice cu suficientă claritate limitele acesteia** (Silver și alții v. Regatul Unit, 25 martie 1983, § 80).

51. În acest sens, Curtea reține că la elaborarea unui act normativ legiuitorul trebuie să respecte normele de tehnică legislativă pentru ca acesta să corespundă exigențelor de calitate. Astfel, pentru a exclude orice echivoc, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure.

52. Prin urmare, destinatarii trebuie să fie în măsură să prevadă consecințele ce pot decurge dintr-un act determinat doar în baza prevederilor care îl specifică, adică prin aplicarea simplă a regulilor de interpretare lingvistică sau prin aplicarea actelor subordonate acestui act.

53. De asemenea, **textul legislativ trebuie să corespundă principiului unității materiei legislative sau corelației între textele regulatorii, pentru ca persoanele să-și poată adapta comportamentul la reglementările existente, ce exclud interpretările contradictorii sau concurența între normele de drept aplicabile. Astfel, legea trebuie să reglementeze în mod unitar, să asigure o legătură logico-juridică între dispozițiile pe care le conține, iar în cazul unor instituții juridice cu o structură complexă să prevadă elementele ce disting particularitățile lor.**

54. Curtea reține că previzibilitatea și claritatea constituie elemente sine qua non ale constituționalității unei norme, care în activitatea de legiferare acestea nicidecum nu pot fi omise.”.

Din analiza interpretărilor menționate supra, este evident că **orice normă legală, trebuie să corespundă celor trei criterii de calitate – accesibilitate, previzibilitate și claritate**, precum și să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. Totodată, norma legală trebuie să corespundă principiului unității materiei legislative și corelației între textele regulatorii, pentru ca persoanele să-și poată adapta comportamentul la reglementările existente, ce exclud interpretările contradictorii sau concurența între normele de drept aplicabile.

Subliniem că în speța deferită, art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, are incidență directă asupra protecției dreptului de acces la informație, ca parte integrantă a dreptului fundamental la libertatea de exprimare. Or, acesta prevede că „Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acest context, considerăm că **textul art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, nu corespunde exigențelor privind calitatea legii**, din următoarele considerente:

- nu întrunește condițiile de accesibilitate, previzibilitate și claritate;

- nu corespunde principiului unității materiei legislative și corelației între textele regulatorii.

Cu referire la neîntrunirea de către art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, a condițiilor de accesibilitate, previzibilitate și claritate, precizăm următoarele:

Din interpretarea textului prevederii legale contestate, rezultă că anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate, pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile Codului administrativ, la satisfacerea cumulativă a următoarelor condiții: 1) **această reglementare este absolut necesară**; și 2) această reglementare nu contravine principiilor Codului administrativ.

Deși semnificația semantică a sintagmei "absolut necesară" conținută în norma legală contestată, poate fi înțeleasă legea nu stabilește într-un mod accesibil, previzibil și clar, care sunt situațiile determinabile, în care anumite aspecte legate de activitatea administrativă în domenii specifice de activitate, pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile Codului administrativ.

Prin urmare, în lipsa unor criterii clare, prevăzute în lege, privind caracterul "absolut necesar" al normelor speciale derogatorii de la prevederile Codului administrativ, persoana este plasată într-o situație de incertitudine în raport cu conduita pe care urmează să o adopte la inițierea unei cauze de contencios administrativ. Or, activitatea administrativă este reglementată atât de Codul administrativ cât și de alte legi care conțin norme speciale.

Subliniem că în contextul lipsei clarității, accesibilității și previzibilității textului normei legale contestate, determinarea aplicabilității fie a normelor Codului administrativ, fie a legilor speciale, este deferită în totalitate discreției exclusive a instanței de judecată.

Prin urmare, sintagma „absolut necesară” conținută în art. 2 alin. (2) Cod administrativ, oferă instanțelor judecătorești o marjă nedefinită de discreție, pentru a decide dacă anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate, este sau nu "absolut necesară" de a fi reglementată prin norme legislative speciale, derogatorii de la prevederile Codului administrativ.

Subliniem că, criteriul privind claritatea legii, presupune existența unui grad suficient de exactitate a prevederilor legale, care trebuie să conțină măsuri de protecție a persoanei contra acțiunilor arbitrare ale autorităților publice/instanțelor judecătorești, fapt care nu este asigurat cazul art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018.

Reieșind din statuările din jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, "*Legislația națională trebuie să indice cu o claritate rezonabilă scopul și modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preemțiunii dreptului într-o societate democratică*" (Cauza Domenichini v. Italy, Reports 1996-V, p. 1800, §33).

O altă sintagmă conținută în art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, care urmează a fi supusă testului calității legii este "*norme legislative speciale derogatorii*", care se află într-o discordanță cu alte norme legislative și creează o confuzie la aplicarea normelor de drept.

Art. 5 din Legea cu privire la actele normative nr. 100 din 22.12.2017, denumit „Clasificarea normelor juridice”, stipulează în alin. (1), (3) și (4), după cum urmează:

- “(1) În funcție de caracterul lor, normele juridice se împart în **generale, speciale și derogatorii**.
(3) Normele juridice **speciale** sânt aplicabile în exclusivitate anumitor categorii de raporturi sociale sau subiecți strict determinați. În caz de divergență între o normă generală și o normă specială, care se conțin în acte normative de același nivel, se aplică norma specială.
(4) Normele juridice **derogatorii** sânt diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie și sânt aplicabile unei situații determinate. În caz de divergență între o normă generală sau specială și o normă derogatorie, care se conțin în acte normative de același nivel, se aplică norma derogatorie.”.

Prin urmare notăm că, deși Legea cu privire la actele normative nr. 100 din 22.12.2017 reglementează în mod distinct normele juridice speciale și derogatorii, clasificându-le în diferite categorii de norme, observăm că în sintagma „norme legislative **speciale derogatorii**” conținută în textul art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, nu se face o asemenea distincție.

Respectiv, se creează o confuzie la aplicarea art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, deoarece sintagma „norme legislative **speciale derogatorii**”, conținută în această normă legală, se află în discordanță cu prevederile conținute în art. 5 din Legea cu privire la actele normative nr. 100 din 22.12.2017.

Referitor la un alt aspect ce vizează obiectul prezentei sesizări și anume, incompatibilitatea art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018 cu prevederile art. 23 alin. (2) din Constituție, prin prisma necorespunderii normei contestate principiului unității materiei legislative și concurenței între normele de drept, menționăm următoarele:

Odată cu adoptarea Legii cu privire la actele normative nr. 100 din 22.12.2017, acesta a devenit **legea-cadru** în domeniul legiferării și **aplicări normelor juridice**.

Art. 5 din Legea cu privire la actele normative nr. 100 din 22.12.2017, clasifică normele juridice, în funcție de caracterul acestora în norme: generale, speciale și derogatorii. Totodată, articolul enunțat instituie la alin. (2), (3) și (4), reguli foarte clare privind modul de aplicare a normelor juridice generale, speciale și derogatorii, după cum urmează:

- “(2) Normele juridice generale sânt aplicabile fie tuturor raporturilor sociale sau subiecților de drept, fie unor categorii de raporturi sau de subiecți, fără a-și pierde caracterul de generalitate.
(3) Normele juridice **speciale** sânt aplicabile în exclusivitate anumitor categorii de raporturi sociale sau subiecți strict determinați. În caz de divergență între o normă generală și o normă specială, care se conțin în acte normative de același nivel, se aplică norma specială.
(4) Normele juridice derogatorii sânt diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie și sânt aplicabile unei situații determinate. În caz de divergență între o normă generală sau specială și o normă derogatorie, care se conțin în acte normative de același nivel, se aplică norma derogatorie.”.

De asemenea, art. 7 alin. (3) din Legea cu privire la actele normative nr. 100 din 22.12.2017, stabilește că „În cazul în care între două acte normative cu aceeași forță juridică apare un conflict de norme, se aplică prevederile ultimului act normativ adoptat, aprobat sau emis, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 5 alin. (3) și (4).”.

Totodată, art.80 alin. (1) din Legea cu privire la actele normative nr. 100 din 22.12.2017, stipulează imperativ că „Actele normative în vigoare se aplică în măsura în care nu contravin prezentei legi”.

Astfel, deși norma legală contestată nu este o normă juridică derogatorie și nu poate să contravină prevederilor Legii cu privire la actele normative nr. 100 din 22.12.2017, totuși, art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018 instituie pentru procedurile administrative și procedurile de contencios administrativ, alte reguli de reglementare și aplicare a normelor speciale „derogatorii” de la prevederile Codului administrativ. Respectiv, contrar regulilor de aplicare a normelor juridice, stabilite în Legea cu privire la actele normative nr. 100 din 22.12.2017, care prevede într-un mod previzibil și clar că în *“caz de divergență între o normă generală și o normă specială, care se conțin în acte normative de același nivel, se aplică norma specială”*, norma legală contestată conform prezentei sesizări, instituie condiționalități privind reglementarea și aplicarea normelor speciale „derogatorii” de la prevederile Codului administrativ și anume: 1) **reglementarea specială să fie absolut necesară**; și 2) **reglementare specială să nu contravină principiilor Codului administrativ**.

Prin urmare, norma legală conținută în art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018, nu răspunde exigențelor de calitate a legii, deoarece norma contestată nu corespunde principiului unității materiei legislative, precum și corelației între textele regulatorii, astfel încât, persoana să-și poată adapta comportamentul la reglementările existente, ce exclud interpretările contradictorii sau concurența între normele de drept aplicabile și ca consecință abuzuri și/sau acțiuni arbitrare din partea autorităților publice/instanțelor judecătorești. Reiterăm că, legea trebuie să reglementeze în mod unitar raporturile juridice, precum și să asigure o legătură logico-juridică între dispozițiile pe care le conține, fapt care nu este asigurat în cazul art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018.

Drept urmare a celor enunțate, considerăm că incertitudinea prevederilor conținute în art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116 din 19.07.2018 este determinată anume de necoresponderea acestora art. 23 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova și criteriilor clarității, care în speță vizează inclusiv și protecția dreptului fundamental de acces la informație ca parte a dreptului la libertatea de exprimare.

V – Cerințele autorului sesizării

Pentru considerentele expuse, solicităm exercitarea controlului constituționalității a sintagmei:

„Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.”,

conținute în art. 2 alin. (2) Cod administrativ nr. 116/2018, prin prisma art. 23 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova și art. 10 par. (1) și (2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

VI – Date suplimentare referitoare la obiectul sesizării

Conform informațiilor de care dispunem, până la momentul semnării prezentei sesizări, nu am identificat hotărâri anterioare ale Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

VII – Lista documentelor

1. Decizia Curții de Apel Chișinău din 11.12.2019 (dosar nr. 3a-1437/19);
2. Decizia Curții Supreme de Justiție din 17.06.2020 (dosar nr. 3ra-554/20);
3. Decizia Curții de Apel Chișinău din 04.03.2020 (dosar nr. 3a-100/20);
4. Încheierea Curții Supreme de Justiție din 08.06.2020 (dosar nr. 3ra-682/2020);
5. Eventual, materialele dosarului de contencios administrativ.

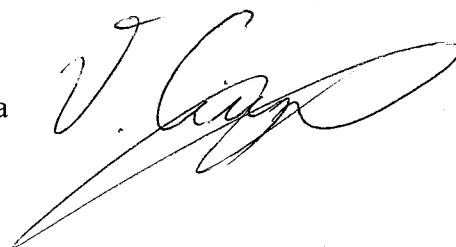
VIII – Declarația și semnătura

Declar pe onoare că informațiile ce figurează în prezenta sesizare sunt exacte.

mun. Chișinău

13 iulie 2020

Vasili Ciuperca

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: I. Secrieru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

15 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh
Iurie Bejenaru

examinând cererea depusă de Durnea Cristina și Asociația Obștească „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili cu privire la sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova privind ridicarea excepției de neconstituționalitate,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Durnea Cristina și Asociația Obștească „Juriștii pentru Drepturile Omului” împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la dreptul de acces la informație și încasarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La 19 iunie 2019, Durnea Cristina și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili au depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal al RM cu privire la dreptul de acces la informație.

În motivarea acțiunii au indicat că la data de 3 mai 2019, conducându-se de prevederile legislației în materie de acces la informație au depus la Serviciul Vamal al RM cererea nr. 90/2019, în baza căreia au solicitat următoarele informații de interes public: 1. Lista nominală a colaboratorilor vamali (funcționari publici) care au fost sancționați disciplinar în perioada 1 ianuarie 2017-30 aprilie 2019, pentru încălcarea disciplinei muncii în cadrul Serviciului Vamal; 2. Lista nominală a colaboratorilor vamali (funcționari publici), care au atins limita de vârstă pentru pensionare, dar continuă să activeze în cadrul Serviciului Vamal, cu indicarea funcției deținute și data când a atins limita de vârstă pentru pensionare; 3. Lista agenților economici (persoane juridice) care în perioada 1 ianuarie 2017-30 aprilie 2019, au plasat sub orice destinație vamală, mărfuri prohibite; 4. Informații cu privire la contractarea în perioada 1 ianuarie 2017-30 aprilie 2019 de către Serviciul Vamal, a experților/specialiștilor privați (naționali sau străini), cu indicarea serviciilor prestate, sau care urmează a fi prestate de aceștia, precum și a valorii contractelor respective; 5. Prezentarea structurii aparatului central al Serviciului Vamal.

Au menționat că Serviciul Vamal al RM nu a furnizat în termenul prevăzut de lege informația solicitată.

În opinia lor, au considerat că refuzul Serviciului Vamal al RM de a elibera informația solicitată de reclamanti este drept unul ilegal.

Prin urmare au obiectat că instituția pârâtă prin neprezentarea în termenul prevăzut de lege a informației solicitate prin cererea nr. 90/2016 din 3 mai 2019, a încălcat dreptul de acces la informație a Cristinei Durnea și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”.

Și-au întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 34, 35, art. 10 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 10, 11, 13, 16, 23, 24 din Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11 mai 2000, art. 189 alin. (1) și alin. (2), 206 alin. (1), 224 alin. (1) din Codul administrativ.

Au solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, obligarea Serviciului Vamal al RM să furnizeze informația solicitată de Durnea Cristina și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” prin cererea nr. 90/2019 din 3 mai 2019 cu privire la: lista nominală a colaboratorilor vamali (funcționari publici) care au fost sancționați disciplinar în perioada 1 ianuarie 2017-30 aprilie 2019, pentru încălcarea disciplinei muncii în cadrul Serviciului Vamal; lista nominală a colaboratorilor vamali (funcționari publici), care au atins limita de vârstă pentru pensionare, dar continuă să activeze în cadrul Serviciului Vamal, cu indicarea funcției deținute și data când a atins limita de vârstă pentru pensionare; lista agenților economici (persoane juridice) care în perioada 1 ianuarie 2017-30 aprilie 2019, au plasat sub orice destinație vamală, mărfuri prohibite; informații cu privire la contractarea în perioada 1 ianuarie 2017-30 aprilie 2019 de către Serviciul Vamal, a experților/specialiștilor privați (naționali sau străini), cu indicarea serviciilor prestate, sau care urmează a fi prestate de aceștia, precum și a valorii contractelor respective; structura aparatului central al Serviciului Vamal al RM.

La 15 august 2019, Tataru Ana și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili au depus o cerere de concretizare a acțiunii, solicitând suplimentar încasarea de la Serviciul Vamal al RM în beneficiul AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” a sumei de 3 616 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin hotărârea din 18 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea a fost admisă parțial, fiind obligat Serviciul Vamal al RM să furnizeze Cristinei Durnea și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” informația conform cererii nr. 90/2019 din data de 3 mai 2019 și anume: lista nominală a colaboratorilor vamali (funcționari publici) care au fost sancționați disciplinar în perioada 1 ianuarie 2017-30 aprilie 2019 pentru încălcarea disciplinei muncii în cadrul Serviciului Vamal; lista nominală a colaboratorilor vamali (funcționari publici) care au atins vârsta de pensionare, dar continuă să activeze în Serviciul Vamal, cu indicarea funcției deținute; lista agenților economici (persoane juridice) care în perioada 1 ianuarie 2017-30 aprilie 2019 au plasat sub orice destinație vamală mărfuri prohibite; informația cu privire la contractarea pe perioada 1 ianuarie 2017-30 aprilie 2019 de către Serviciul Vamal a experților/specialiștilor privați (naționali sau străini) cu indicarea serviciilor prestate, sau care urmează a fi prestate de aceștia, precum și a valorii contractelor respective, informația privind structura aparatului central al Serviciului Vamal. S-a luat act de răspunsul Serviciului Vamal al Republicii Moldova nr. 8600 din data de 27 mai 2019 și a fost dispusă neexecutarea prezentei hotărâri în partea furnizării răspunsului la solicitarea nr. 3 și nr. 4 din cererea de acces la informație nr. 90/2019 din data de 3 mai 2019. S-a încasat de la Serviciul Vamal al Republicii Moldova în

beneficiul AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” cheltuielile de judecată în suma de 3 616 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică. În rest acțiunea a fost respinsă.

La 6 decembrie 2019, Serviciul Vamal al RM a declarat apel împotriva hotărârii din 18 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin decizia din 10 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Serviciul Vamal al RM împotriva hotărârii din 18 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 25 martie 2020, Serviciul Vamal al RM, a depus recurs împotriva din deciziei 10 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material.

A menționat că instanța de apel nu a luat în considerare dispozițiile art. 5 alin. (1), 8 din Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11 mai 2000 și art. 5 alin. (1) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 8 iulie 2011, care stabilesc că accesul la informația cu caracter personal se realizează în conformitate cu prevederile legislației privind protecția datelor cu caracter personal. Prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează cu consimțământul subiectului datelor cu caracter personal.

Având în vedere prevederile art. 5 alin. (5) lit. d) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 8 iulie 2011, a evidențiat că activitatea AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” nu constituie o executare a sarcinii de interes public și nu rezultă din exercitarea prerogativelor.

În contextul dat, a obiectat că instanța de apel nu a luat în considerare că prin solicitarea de date cu caracter personal, AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” urmează să respecte prevederile art. 4, 5 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 8 iulie 2011.

A mai afirmat că instanța de apel urma să asigure la emiterea hotărârii drepturile funcționarilor publici ai căror date urmează a fi divulgate, atenționând că acestora de asemenea le este asigurată protecția drepturilor și libertăților fundamentale în calitatea de persoană fizică în ceea ce privește protecția datelor cu caracter personal.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii, ca nefondată.

Prin referință din 26 mai 2020, intimații Durnea Cristina și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili au solicitat declararea inadmisibilă sau respingerea recursului depus de Serviciul Vamal al RM.

Prin încheierea din 17 iunie 2020 a Curții Supreme de Justiție a fost numită examinarea recursului depus de Serviciul Vamal în complet de 5 judecători.

La 13 iulie 2020, Durnea Cristina și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili, au depus cererea cu privire la sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, în care se stipulează că *„Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod”*.

În acest sens au susținut că recurenții au înaintat acțiunea în contencios administrativ privind apărarea dreptului de acces la informație, în temeiul normelor legislative speciale privind domeniul specific de activitate administrativă – accesul la

informație de interes public, conținute în Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11 mai 2000.

Cu referire la prevederile art. 21 alin. (1) din Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11 mai 2000, au remarcat că persoana care se consideră lezată într-un drept sau interes legitim de către furnizorul de informații poate ataca acțiunile acestuia atât pe cale extrajudiciară, cât și direct în instanța de contencios administrativ competentă.

În contextul dat, au indicat că potrivit art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Astfel fiind, normele generale sus-enunțate, conținute în Codul administrativ, stabilesc că până la înaintarea unei acțiuni în obligare, în cazurile prevăzute de lege, se va respecta procedura prealabilă, iar norma specială prevăzută la art. 21 alin. (1) din Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11 mai 2000, prevede că persoana poate ataca acțiunile furnizorului de informație direct în instanța de judecată competentă, fără a fi necesară respectarea procedurii prealabile.

Au mai explicat că norma prevăzută de art. 2 alin. (2) Cod administrativ, are incidența directă asupra litigiului examinat, or această prevedere are un rol determinant la adoptarea de către Curtea Supremă de Justiție a soluției privind admisibilitatea/inadmisibilitatea acțiunii în contencios administrativ, în speța dedusă judecății.

Au obiectat că norma legală enunțată nu corespunde exigențelor de calitate a legii și anume nu întrunește criteriile de accesibilitate, previzibilitate și claritate, care ar permite persoanelor să decidă asupra conduitei necesare să o adopte în procesul de apărare a dreptului fundamental de acces la informație și să prevadă, în mod rezonabil consecințele acestei conduite.

Pentru motivele expuse, consideră imperios de a verifica constituționalitatea sintagmei *„Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod”* conținute în art. 2 alin. (2) Cod administrativ prin prisma art. 23 alin. (2), 34 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova și art. 10 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

Studiind cererea Cristinei Durnea și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili cu privire la sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea urmează a fi admisă cu remiterea acesteia Curții Constituționale, din următoarele considerente.

Conform art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

În conformitate cu prevederile art. 12¹ alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională.

Potrivit art. 12¹ alin. (2) Cod de procedură civilă, la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

- a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;
- b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;
- c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;
- d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Conform paragrafului 82 din hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016, pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova, judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

În paragraful 83 din hotărârea menționată, Curtea a reținut că verificarea constituționalității normelor contestate constituie competența exclusivă a Curții Constituționale, iar judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate la paragraful 82.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că, la caz, sunt întrunite condițiile necesare pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate stabilite în art. 12¹ alin. (2) Cod de procedură civilă și de Curtea Constituțională în hotărârea nr. 2 din 9 februarie 2016.

Astfel, obiectul excepției și anume art. 2 alin. (2) Cod administrativ, intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, excepția este ridicată de către partea în proces, iar prevederile contestate sunt aplicabile cauzei, precum și nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale pe acest obiect, motiv din care cererea înaintată urmează a fi admisă.

Or, cererea de sesizare a Curții Constituționale privind verificarea constituționalității normelor contestate, depusă de către recurenți, constituie o prerogativă a acestuia, iar prin ignorarea excepției de neconstituționalitate și rezolvarea litigiului fără soluționarea prealabilă a excepției de către instanța de contencios constituțional, judecătorul ordinar ar dobândi prerogative improprii instanței judecătorești.

Totodată, ca rezultat al admiterii cererii privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios

administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a amâna examinarea cauzei în ordine de recurs, reieșind din dispozițiile art. 12¹ alin. (3) Cod de procedură civilă, conform cărora ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amână pledoariile.

Din considerentele enunțate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite cererea depusă de Durnea Cristina și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili cu privire la sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

În conformitate cu art. 12¹, 269-270 Cod de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție
d i s p u n e:

Se admite cererea depusă de Durnea Cristina și Asociației Obștești „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili cu privire la sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

Se remite Curții Constituționale a Republicii Moldova sesizarea depusă de Durnea Cristina și Asociației Obștești „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentați de avocatul Ciuperca Vasili, în vederea examinării constituționalității art. 2 alin. (2) din Codul administrativ.

Se amână examinarea cauzei în ordine de recurs, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței, judecătorul /semnătura/ Tamara Chișca-Doneva

judecătorii /semnătura/ Maria Ghervas

/semnătura/ Nina Vascan

/semnătura/ Victor Burduh

/semnătura/ Iurie Bejenaru

Copia corespunde originalului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva